

Μίκης Θεοδωράκης: Τεράστιος μουσικός, αλλά και πολιτική σαπίλα !

Ουδείς μπορεί να αμφισβητήσει το μουσικό έργο του Μίκη Θεοδωράκη, πόσο μάλλον που ήταν ένας από τους ανθρώπους που, με τη μεγάλη φήμη του, έβγαλε την Ελλάδα προς τα έξω και τη διαφήμισε στο εξωτερικό (αυτό δηλαδή που πάντα χρειάζεται η Ελλάδα, διότι Ελλάδα δεν είναι μόνο η αρχαιότητα)

Μέχρις ενός σημείου λοιπόν είναι δικαιολογημένοι οι ύμνοι που ακούγονται εαυτόν και η τιμή που του γίνεται από την ώρα που έγινε γνωστή η είδηση του θανάτου του. Ωστόσο αυτοί που τον εξυμνούν και για την πολιτική του δράση ή ξεχνούν εύκολα ή είναι του ιδίου φυράματος.

Δυστυχώς όμως ο Μίκης δεν θα κριθεί μόνο για το καλλιτεχνικό έργο του, αλλά και για τις πολιτικές παρεμβάσεις και την όποια πολιτική επιρροή είχε στα τεκταινόμενα της χώρας μας και αυτή η πολιτική παρακαταθήκη ήταν-ειδικά από ένα σημείο και μετά-ότι χειρότερο υπήρξε !

Ας πιάσουμε λοιπόν την πολιτική πορεία του από τα χρόνια της νεότητάς του...Ξεκινάει προπολεμικά ως φιλοφασίστας και φιλομεταξικός, αφού κατά δήλωση του ιδίου είχε συνθέσει τον ύμνο της νεολαίας Μεταξά και επίσης κατά δήλωσή του ένωσε ρίγος κατά την κηδεία του τελευταίου !

Αργότερα στον εμφύλιο κάνει τη μεγάλη στροφή στην πολιτική πορεία του και το γυρίζει κομμουνιστής και μάλιστα «υπερορθόδοξος» Σταλινικός-Ζαχαριάδικός !

Λίγο αργότερα όμως θα κάνει κωλοτούμπα, αφού ο ίδιος είχε δηλώσει ότι κρατείτο μαζί με τον Ζαχαριάδη στην εξορία και πως στράφηκε εναντίον του, κατηγορώντας τον για τυχοδιωκτισμό, λέγοντας του μάλιστα " Για ποιόν λόγο

βρισκόμαστε εδώ και γιατί μας έμπλεξε στον εμφύλιο” ;

Μόλις απελευθερώνεται το σκάει από την Ελλάδα, όπου οι αριστεροί περνούσαν δύσκολα, και καταφεύγει σε χώρες της κατά τ'άλλα...μισητής δύσης και όχι σε αυτές του ανατολικού μπλοκ.

Επιστρέφει στην Ελλάδα το 1960, όταν έχει αρχίσει να χαλαρώνει η κρατική καταστολή κατά της αριστεράς, ως αναθεωρητής πλέον κομμουνιστής, ιδρύει τη νεολαία Λαμπράκη και γίνεται βουλευτής της νόμιμης τότε ΕΔΑ.

Κατά τη δικτατορία των συνταγματαρχών συλλαμβάνεται και φυλακίζεται ως αντικαθεστωτικός, αλλά είναι ελάχιστα γνωστό ότι απελευθερώθηκε στα 1970 μετά από διαμαρτυρίες που προήλθαν -για μια ακόμη φορά-κυρίως από τη «μισητή δύση» και ανθρώπους της τέχνης.

Τη χούντα τη χτυπούσε τότε ο Μίκης, όχι για λόγους δημοκρατικής ευαισθησίας, αλλά γιατί αυτή ήταν γενικά φιλοαμερικανική και αντικομμουνιστική-αντισοβιετική χούντα.

Μόλις τον αφήνουν ελεύθερο το ξανασκάει στη Γαλλία και όχι στο αγαπημένο του ανατολικό μπλοκ, ενώ αργότερα-ενόσω καταρρέει η χούντα του Ιωαννίδη-λέει το γνωστό «Καραμανλής ή τανκς» !

Αυτό δεν το είπε τυχαία, καθώς ήξερε-και αυτός και όλα τα μεγάλα “κεφάλια” της αριστεράς- ότι η μεταπολίτευση είναι μια ευκαιρία για την αριστερά και την αγαπημένη του Σοβιετική Ένωση να διεισδύσει μέσα στην τότε δυτικόφιλη και ντόπια αστική τάξη και πολιτικό κόσμο.

Μετά την πτώση της χούντας επιστρέφει στην Ελλάδα ,αλλάζει για μια ακόμη φορά κόμμα μπαίνοντας στο αναθεωρητικό **ΚΚΕ Εσωτερικού** και κατεβαίνει υποψήφιος στις εκλογές του 1974 με τον συνασπισμό της «ενωμένης αριστεράς», αλλά αποτυγχάνει οικτρά καθώς δεν εκλέγεται. Το 1978 κατεβαίνει υποψήφιος δήμαρχος Αθηναίων, αλλά και πάλι αποτυγχάνει και δεν

εκλέγεται...

Αλλά οι αλλαγές κομμάτων και οι κωλοτούμπες του αείμνηστου Μίκη δεν σταματούν εδώ, καθώς το έτος 1981 ξαναγυρίζει στο...θρυλικό-και πλέον Μπρεζνιεφικό- ΚΚΕ με το οποίο εκλέγεται επιτέλους βουλευτής !

Στη συνέχεια όμως-πάντα στα 80s- τσακώνεται και αποχωρεί από το ΚΚΕ και ξαφνικά γίνεται ακραιφνής ΠΑΣΟΚτζής, φυσικά επί εποχής του Ρωσόδουλου εισοδιστή και διαφθορέα των μαζών Α.Παπανδρέου !

Το καλύτερο όμως το αφήνει για το τέλος, όταν και ολοκληρώνει την κομματική του περιήγηση πηγαίνοντας στα 1990 στη ΝΔ του αείμνηστου Μητσοτάκη ! Θα εκλεγεί μάλιστα βουλευτής επικρατείας και ο Μητσοτάκης θα του δώσει και την...τιμητική θέση του υπουργού άνευ χαρτοφυλακίου !

Ούτε αυτό έγινε τυχαία, καθώς ήταν η εποχή που η τότε αριστερά έφτασε να συγκυβερνήσει με τη Ν.Δ. (!) και αυτό δεν το έκανε καθόλου τυχαία, καθώς ήταν μια ακόμα πιο οργανωμένη προσπάθεια διεΐσδυσης της αναθεωρητικής και υπό διάλυση Σοβιετικής Ένωσης, μέσα στο κομμάτι αυτό της αστικής τάξης που δεν είχε πρόσβαση.

Η περιπετειώδης πολιτική του πορεία και μετάλλαξη δεν τελειώνει στα 1990, όμως ας περάσουμε να δούμε μερικές αντιφάσεις του Μίκη, από το ξεκίνημα της πορείας του μέχρι το τέλος του.

Κάποτε υπερβολικά Τουρκόφιλος, (γνωστό πως έχει πάρει και βραβείο Ιπεκσί), και έπειτα αντιτούρκος. Κάποτε φιλοεβραίος και κατά του ολοκαυτώματος και έπειτα δηλωμένος αντισημίτης. Άλλοτε υπέρ του ΚΚΕ, άλλοτε κατά του ΚΚΕ.

Κάποτε υπέρ των Κούρδων και του ΡΚΚ, αλλά όταν ο Σημίτης παρέδωσε στους Τούρκους τον Οτσαλάν, έγινε απολογητής του Σημίτη κατά του Οτσαλάν και άλλα πολλά...

Αυτό όμως που δεν άλλαξε ποτέ ήταν το μίσος του για τη δύση και ειδικά για τις ΗΠΑ, ξεχνώντας, όπως είπαμε, ότι αυτή η μισητή δύση αποτελούσε το καταφύγιο του σε δύσκολες στιγμές.

Το ίδιο φυσικά δεν άλλαξε και η λατρεία του για την κομμουνιστική Σοβιετική Ένωση και αργότερα για τη φασιστική-δολοφονική Ρωσία και η συμπάθειά του για όλα τα αυταρχικά αντιδυτικά καθεστώτα.

Για του λόγου το αληθές το έτος 2011 ιδρύει το κίνημα «Σπίθα» του οποίου η ατζέντα ήταν μια εθνικιστικού τύπου και φοβική εναντίωση στην παγκοσμιοποίηση και τη...Νέα τάξη πραγμάτων (σύνθημα που πρωτοέβγαλαν οι κομμουνιστές και πλέον χρησιμοποιούν κατά κόρον οι ακροδεξιοί και οι φασίστες).

Ακόμα χειρότερα αυτό το κίνημα-μεταξύ άλλων- ταύτιζε τις ΗΠΑ, ως καταπιεστές των λαών, με τους φασίστες και του Ναζί (!) και καλούσε όλους να συνταχθούν με το καθεστώς Ρωσίας και Πούτιν, αλλά και την Κίνα, τη Βόρεια Κορέα, τη Συρία του Άσαντ και το Ιράν ! Είπατε τίποτα ;

Και φυσικά έριχνε-όπως σχεδόν όλοι οι διαμορφωτές της κοινής γνώμης στην Ελλάδα και τότε και τώρα-την ευθύνη για τη χρεοκοπία της Ελλάδας στους ξένους και στη Γερμανία, ως...διεθνείς τοκογλύφους.

Έτσι στις εκλογές του 2015 στηρίζει αναφανδόν Τσίπρα και το ίδιο κάνει και στο καταστροφικό δημοψήφισμα του 2015, αναμασώντας τις γνωστές λαϊκίστικες καθεστωτικές θέσεις σε ότι αφορούσε την οικονομική κρίση.

Λίγους μήνες αργότερα στρέφεται κατά του Τσίπρα (όταν αυτός τα βρήκε με τους δανειστές και έκανε τη γνωστή κωλοτούμπα με την αναθεώρηση του "Όχι" και την υποτιθέμενη φιλοευρωπαϊκή στροφή), λέγοντας πως αυτός τον ξεγέλασε !

Αλήθεια τι πολιτικό και ανθρώπινο αισθητήριο έχει κάποιος που στα 90 χρόνια του ξεγελάστηκε από έναν δημαγωγό σαν τον

Τσίπρα και τους συν αυτόν ;

Η τελευταία του πολιτική παρέμβαση, πριν από τρία χρόνια, ήταν όμως και η χειρότερη όλων καθώς κατέβηκε και μίλησε στα αηδή συλλαλητήρια μίσους για τη Μακεδονία και κατά της γειτονικής χώρας.

Εκεί μάλιστα **αποκάλεσε αδέρφια του τους φασίστες και τους ναζί (!!)** σε ένα υποτιθέμενο και απερίγραπτο κάλεσμα ενότητας των Ελλήνων...

Αυτά έρχονταν και πάλι σε αντίθεση με το παρελθόν του όπου είχε ταξιδέψει στη γειτονική χώρα (αρχές δεκαετίας 90' με το Μακεδονικό σε έξαρση) και καλούσε σε σύνεση και συνεννόηση με τους γείτονες...

Στην πραγματικότητα αυτή η συμμετοχή του στα γελοία μισαλλόδοξα συλλαλητήρια έγινε γιατί η αγαπημένη του Ρωσία αντιτίθετο στη συμφωνία των Πρεσπών και προσπαθούσε, μέσω του Ελληνικού εθνικισμού και όχλου, να την αποτρέψει.

Για όποιον δε αμφιβάλλει για τα περί φιλορωσισμού και φιλοσοβιετισμού του παραθέτουμε τη δήλωση της εκπροσώπου του Ρωσικού Υπ.Εξ., Ζαχάροβα που είπε μεταξύ άλλων για τον θάνατό του: **«Νομίζω ότι απλώς δημιουργούσε, όμως πέτυχε καταπληκτικά πράγματα. Η μουσική του Μίκη Θεοδωράκη έγινε ένα σύμβολο της Ελλάδας για τους Ρώσους, τον λαό μας.**

Πιστεύω ότι είχε και ο ίδιος ιδιαίτερα συναισθήματα για τη χώρα μας. Ήταν αμοιβαία αγάπη. Σε μια από τις συνεντεύξεις είχε πει: «Η σχέση μου με τη Ρωσία, ως ανθρώπου, καλλιτέχνη και επαναστάτη είναι πολύ δυνατή. Αισθάνομαι πάντοτε θαυμασμό και ευγνωμοσύνη για τη χώρα, που έκανε τόσες θυσίες για να σώσει τον κόσμο από τον ναζισμό». Έχει τιμηθεί με πολλά σοβιετικά και ρωσικά βραβεία και παράσημα».

Σε αυτό το σημείο ο Μίκης θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι έχει επιστρέψει στις ακροδεξιές νεανικές καταβολές του, παρά ότι παραμένει αριστερός. **Ωστόσο ο «σύντροφος» Κουτσούμπας μας πληροφόρησε πως λίγο πριν το θάνατό του εκμυστηρεύτηκε σε αυτόν ότι θέλει να πεθάνει ως κομμουνιστής. Αυτή έμελλε να είναι και η τελευταία πολιτική «κωλοτούμπα» της ζωής του πριν αναπαυθεί !**

Έφυγε πάντως πλήρης ημερών και μακάρι να αναπαυθεί η ψυχή του ανθρώπου και να τον κρίνει η ιστορία, αλλά δεν διστάζουμε να πούμε και μια μεγάλη αλήθεια.

Ο Μίκης ένωνε μέχρι και πολύ πρόσφατα με τον εξτρεμιστικό λόγο του όλη την πολιτική καθυστέρηση (αριστερή και δεξιά) της υποβαλκάνιας Ελληνικής μπανανίας μας !

Γι' αυτό και μέσα στην οικονομική κρίση έφτασε ένας 90χρονος με ακραίες απόψεις και παλαιολιθικά βιώματα να θεωρείται ότι ενώνει τους Έλληνες, αλλά και να εκφράζει πολιτικά την πλειοψηφία ενός λαού που σε αυτή τη δύσκολη εποχή βρήκε καταφύγιο στις πιο λαϊκίστικες, ανορθολογικές και καθυστερημένες ιδέες.